

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer Negenentwintig

Jeff Pippenger
2026-01-14

Nummer negenentwintig

De vijfde Messiaanse profetie in het boek Mattheüs is de wegmarkering van teleurstelling en dood. Op 18 juli 2020 doodde de valse voorspelling van de verwoesting van Nashville Elia en Mozes.

De vijfde messiaanse wegmarkering is de teleurstelling van 18 juli 2020

Toen werd vervuld wat gesproken is door de profeet Jeremia, die zei: In Rama is een stem gehoord, geweend en veel geklaagd, Rachel weende om haar kinderen en wilde niet getroost worden, omdat zij niet meer zijn. Mattheüs 2:17, 18.

Voorspelling

Zo zegt de HEERE: Een stem is te Rama gehoord, geklaagd en bitter geweend; Rachel wenende over haar kinderen, weigerde zich te laten troosten over haar kinderen, omdat zij niet meer zijn. Jeremia 31:15.

Mozes en Elia worden gedood in de straten van Sodom en Egypte. De laatste uitspraak van het Oude Testament vermeldt dat Elia zou komen vóór de grote en geduchte dag des Heren. Die geduchte dag begint wanneer Michaël opstaat in Daniël twaalf en in Openbaring tweeëntwintig verkondigt dat „wie rechtvaardig is en wie onrechtvaardig is” tot in eeuwigheid in die toestand zal blijven.

En in die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst die de kinderen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk bestaat, tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk verlost worden, ieder die geschreven gevonden wordt in het boek. Daniël 12:1.

Wie onrecht doet, laat hij nog meer onrecht doen; en wie bevekt is, laat hem nog meer bevekt worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer rechtvaardigheid betrachten; en wie heilig is, laat hem nog meer geheiligd worden. Openbaring 22:11.

Elia moet verschijnen voordat de genadetijd sluit, en hij wordt gedood en opgewekt in Openbaring elf, vlak voordat de genadetijd sluit. Hij wordt opgewekt en verkondigt zijn boodschap totdat de genadetijd sluit, waarna er vervolgens nog een andere opstanding plaatsvindt, van rechtvaardigen en goddelozen.

En velen van hen die slapen in het stof der aarde zullen ontwaken, sommigen tot het eeuwige leven, en sommigen tot smaad en eeuwige afgrijzing. Daniël 12:2.

Die bijzondere opstanding wordt gevolgd door de Wederkomst van Christus, waarbij de rechtvaardige doden worden opgewekt, en vervolgens door duizend jaren waarin de heiligen de verlorenen oordelen. Aan het einde van de duizend jaren is er nog een opstanding en de derde komst van Christus. De reeks van profetische opstandingen omvat ook de opstanding van het pauselijke beest, maar elk van de opstandingen is een afzonderlijk onderwerp van Gods profetische Woord. Op 18 juli 2020 pleegde de Laodiceaanse beweging van de honderd vierenveertigduizend zelfmoord door in opstand te komen tegen Christus' bevel dat tijdstoepassingen na 1844 verbiedt.

Toen werd in Rama, dat hoogmoed en zelfverheffing betekent, een stem gehoord. Rachel, wat een goede reiziger betekent, is in rouw omdat Mozes en Elia er niet zijn, en, nog belangrijker, zij kunnen niet worden getroost. Zij hebben geen troost, en de Heilige Geest is de Trooster, die gezonden zou worden toen de stem in de woestijn begon in juli 2023.

Deze dingen gebeuren vlak voordat de genadetijd sluit, en volgens Openbaring wordt vlak voordat de genadetijd sluit de Openbaring van Jezus Christus ontzegd. Die ontzegeling is wat Mozes en Elia opwekt, die ook Rachel zijn, de goede reiziger, die had geweend en gerouwd om haar kinderen en niet getroost kon worden. Haar rouw verandert in vreugde wanneer die kinderen worden opgewekt.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Openbaring 22:10.

Mozes en Elia lagen dood in de straten van Sodom en Egypte, en evenals bij Christus zouden de honderd vierenveertigduizend uit Egypte worden uitgeroepen, toen de inzameling in juli 2023 begon.

De zesde Messiaanse wegmarkering is het uitroepen uit Egypte in juli 2023

En hij bleef daar tot de dood van Herodes, opdat vervuld zou worden wat door de Heere gesproken is door de profeet, die zegt: Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen. Mattheüs 2:15.

Voorspelling

Toen Israël een kind was, heb Ik hem liefgehad, en uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen. Hosea 11:1.

Dood in de Egyptische straat roept een hemelse stem uit de woestijn Ezechiëls dal van dorre beenderen tot leven. Die stem begon te klinken in juli 2023.

En na drie dagen en een halve kwam de Geest des levens uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan; en grote vrees viel op hen die hen zagen. En zij hoorden een grote stem uit de hemel tot hen zeggen: Kom hierheen op. En zij voeren op naar de hemel in een wolk; en hun vijanden aanschouwden hen. Openbaring 11:11, 12.

God roept Zijn Zoon uit Egypte, en Hij riep ook Mozes uit Egypte; want Mozes als de alfa en Jezus als de omega vertegenwoordigen de ervaring van de honderd vierenveertigduizend, die het lied van

Mozes en van het Lam zingen. Dat lied omvat de roep uit Egypte. In Ezechiël worden twee stappen voorgesteld, die vooraf werden uitgebeeld door de twee stappen in de schepping van Adam. Eerst wordt het lichaam gevormd, en daarna wordt de levensadem in het lichaam geblazen, waarna het leeft. In Openbaring elf is de eerste stap de ingang van de Geest Gods in de gedoden, en vervolgens gingen zij op hun voeten staan. Wanneer zij staan, zijn zij Gods leger. Wat in hoofdstuk elf de Geest overbrengt, wordt voorgesteld door Ezechiëls eerste profetie. De stem in de woestijn is de profetische boodschap, vergezeld van de Heilige Geest.

Het boek Matteüs bevat de twaalf hoofdstukken die de omega vormen van de twaalf hoofdstukken in Genesis, welke twee getuigen leveren die het verbond met de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigen. Deze mannen en vrouwen worden voor de eeuwigheid verzegeld in een verhouding waarin de goddelijkheid met hun menselijkheid verenigd is. Zij worden het teken voor de arbeiders van het elfde uur.

„Het werk van de Heilige Geest is de wereld te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. De wereld kan slechts worden gewaarschuwd wanneer zij ziet dat degenen die de waarheid geloven, door de waarheid geheiligd zijn, handelen naar verheven en heilige beginselen, en in hoge, verheven zin de scheidslin tonen tussen hen die de geboden van God bewaren en hen die die onder hun voeten vertreden. De heiliging door de Geest markeert het verschil tussen hen die het zegel van God hebben en hen die een onechte rustdag houden. Wanneer de beproeving komt, zal duidelijk worden aangetoond wat het merkteken van het beest is. Het is het houden van de zondag. Zij die, nadat zij de waarheid hebben gehoord, deze dag blijven beschouwen als heilig, dragen het kenteken van de mens der zonde, die meende tijden en wetten te kunnen veranderen.” Bible Training School, 1 december 1903.

Het vaandel van de honderd vierenveertigduizend, wanneer zij in hoofdstuk elf van Openbaring naar de hemel worden opgeroepen: eerst worden zij uit Egypte geroepen, de plaats waar zij gedood werden. Een stem uit de woestijn roept hen uit Egypte, opdat zij het teken zouden zijn voor de arbeiders van het elfde uur. Hun opstanding in 2024 wordt ook voorgesteld als een geboorte, en als een ontwaken, afhankelijk van welke illustratie wordt aangeduid. In termen van een geboorte zijn zij degenen die de gelijkenis van de tien maagden vervullen, en in deze zin is hun geboorte een maagdelijke geboorte, en zij zijn het teken.

De zevende messiaanse wegmarkering is 2024

Dit alles nu is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen door de Heere gesproken is door de profeet, die zegt: Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en zij zullen Hem de naam Immanuël geven, hetgeen vertaald betekent: God met ons. Mattheüs 1:22, 23.

Voorspelling

Daarom zal de Heere Zelf u een teken geven: Zie, een maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en zij zal Hem de naam Immanuël geven. Jesaja 7:14.

Er waren tekenen in de geschiedenis van Mozes en Christus, zoals die er ook waren in de Milleritische geschiedenis. In de laatste dagen zal het Laodiceïsche adventisme naar een teken

zoeken, en hun enige teken is het teken van Jona. Er is ook een teken voor hen die in 2024 worden opgewekt. Hun teken is de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

En dit zal u tot een teken zijn: gij zult in dit jaar eten wat vanzelf opgroeit, en in het tweede jaar wat uit hetzelfde opschiet; maar in het derde jaar zult gij zaaien en maaien, en wijngaarden planten, en de vrucht daarvan eten. En het overblijfsel van het huis van Juda dat ontkomen is, zal opnieuw wortel schieten naar beneden en vrucht dragen naar boven. Want uit Jeruzalem zal een overblijfsel voortkomen, en uit de berg Sion zij die ontkomen zijn; de ijver van de HEERE der heirscharen zal dit doen. 2 Koningen 19:29–31.

En indien gij zoudt zeggen: Wat zullen wij in het zevende jaar eten? Zie, wij zullen niet zaaien, noch onze opbrengst inzamelen. Dan zal Ik Mijn zegen over u gebieden in het zesde jaar, en het zal vrucht voortbrengen voor drie jaren. En gij zult zaaien in het achtste jaar, en nog eten van de oude opbrengst tot het negende jaar; totdat haar vruchten binnenkomen, zult gij eten van de oude voorraad. Leviticus 25:20–22.

Zij die ontkomen, worden ook voorgesteld als de verstotenen van Israël, en zij werden uitgeworpen door hun broeders, die hen haatten. Hun broeders wierpen hen uit, want zij haatten hen omdat zij de sabbatswaarheid, voorgesteld door Mozes’ „zeven tijden”, niet konden weerleggen.

De HEERE bouwt Jeruzalem op; Hij vergadert de verdrevenen van Israël. Psalmen 147:2.

De Heer begon in juli 2023 het overblijfsel te verzamelen, en het overblijfsel zijn de „verdrevenen” van Israël. In juli 2023 hief Hij voor de tweede maal Zijn hand op om Zijn verdrevenen te verzamelen. In 1849 hief Hij voor de tweede maal Zijn hand op, voorafgaand aan het omega-licht van Mozes’ zeven tijden in 1856. Het alfa-licht werd vertegenwoordigd door Millers eerste profetische ontdekking — Mozes’ zeven tijden.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan als een banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen; en zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere opnieuw, ten tweeden male, zijn hand zal uitstrekken om te verwerven het overblijfsel van zijn volk, dat overgebleven zal zijn, uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen uit de vier hoeken der aarde. Jesaja 11:10–12.

Wanneer de verstotenen als het teken worden verheven, zullen zij vervolgens de arbeiders van het elfde uur bijeenbrengen, die “alleen door te zien kunnen worden gewaarschuwd” voor “het verschil tussen hen die het zegel van God hebben, en hen die een valse rustdag onderhouden.” Het teken voor de arbeiders van het elfde uur zijn de verstotenen, en het teken VAN de verstotenen is het raadsel van het eten van “dit jaar wat vanzelf groeit, en in het tweede jaar wat daaruit opschiet; en in het derde jaar zaait gij, en maait, en plant wijngaarden, en eet de vruchten daarvan.”

Het raadsel van de passage is dat zij de „zeven tijden” van Leviticus vijfentwintig en zesentwintig vertegenwoordigt. De sabbat van de rust van het land is een bestanddeel van het verbond dat zowel de zegen als de vloek aanduidt, al naargelang men de rust van het zevende jaar voor het beloofde

land onderhoudt of verwerpt. Het teken van de honderdvierenveertigduizend is het bestanddeel van de drievoudige belofte van het verbond dat wordt vertegenwoordigd door de sabbat van het land in het zevende jaar. De fundamentele waarheid van de „zeven tijden” duidt een van de drie elementen van het verbond aan dat een nieuw hart en een nieuwe geest, en een nieuw lichaam, alsook een land om in te wonen belooft.

De sabbat van de zevende dag is het teken tussen God en Zijn volk, maar die sabbat van de zevende dag vertegenwoordigt ook de verbondsverantwoordelijkheid die aan het oude Israël werd gegeven. Zij moesten de beschermers, de bewaarders van de Tien Geboden zijn. Zuster White maakt duidelijk dat het moderne Israël in 1844, in overeenstemming met het oude Israël, niet alleen tot bewaarders van de Tien Geboden werd gemaakt, maar ook van Gods profetische Woord.

„God heeft Zijn kerk in deze tijd geroepen, zoals Hij het oude Israël riep, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kliefmes van de waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen gescheiden van de kerken en van de wereld om hen in een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen tot bewaarders van Zijn wet gemaakt en heeft hun de grote waarheden van de profetie voor deze tijd toevertrouwd. Zoals de heilige uitspraken die aan het oude Israël waren toevertrouwd, vormen deze een heilig pand dat aan de wereld moet worden megedeeld. De drie engelen van Openbaring 14 stellen het volk voor dat het licht van Gods boodschappen aanneemt en als Zijn gezanten uitgaat om de waarschuwing over de lengte en breedte van de aarde te laten weerklinken.” Testimonies, deel 5, 455.

De Tien Geboden worden vertegenwoordigd door het teken van de sabbat van de zevende dag, en de wetten van de profetie worden vertegenwoordigd door de sabbat van het zevende jaar. Het Laodiceïsche Zevendedagsadventisme zal diep beschaamd staan wanneer zij schipbreuk lijden en de zon beginnen te aanbidden, maar het sabbatsgebod dat zij als eerste verwierpen, is Mozes' „zeven tijden”.

Om het beloofde land te winnen, moet Gods volk niet alleen de sabbat van de zevende dag begrijpen en hooghouden, maar ook de sabbat van het zevende jaar. Het Laodiceïsche adventisme kan deze bijbelse waarheid niet weerleggen, al bedekt het haar met leugens. Dit is de wortel van hun haat, die hen ertoe brengt hen uit te werpen die het banier zullen zijn.

“Het merendeel van mijn vaders familie bestond uit volle gelovigen in de advent, en omdat wij van deze heerlijke leer getuigenis aflegden, werden zeven van ons op zekere tijd uit de Methodistische Kerk gezet. In die tijd waren de woorden van de profeet ons buitengewoon dierbaar: ‘Uw broeders die u haten, die u om Mijns Naams wil verstoten, zeggen: Laat de HEERE verheerlijkt worden; maar Hij zal verschijnen tot uw vreugde, en zij zullen beschaamd worden.’ Jesaja 66:5.

„Vanaf deze tijd tot december 1844 waren mijn vreugden, beproevingen en teleurstellingen gelijk aan die van mijn dierbare adventsvrienden om mij heen. In die tijd bezocht ik een van onze adventzusters, en 's morgens knielden wij neer rond het familiealtaar. Het was geen opwindende gelegenheid, en wij waren met slechts vijf personen aanwezig, allen vrouwen. Terwijl ik bad, kwam de kracht van God over mij, zoals ik die nooit tevoren had gevoeld. Ik werd opgenomen in een visioen van Gods heerlijkheid, en het scheen mij toe dat ik hoger en

hoger van de aarde opsteeg, en mij werd iets getoond van de reizen van het adventvolk naar de Heilige Stad, zoals hieronder verhaald.” Early Writings, 13.

Ellen Whites eerste visioen werd gegeven toen vijf vrouwen (die vijf wijze maagden vertegenwoordigden) bijeenvergaderd waren nadat zij door hun broeders, die hen haatten, waren uitgeworpen. Zij haatten hen vanwege de leer van de Wederkomst, en stelden aldus de verstotenen van de laatste dagen voor.

„Ik zag dat de naamkerk en naamadventisten, evenals Judas, ons aan de katholieken zouden verraden om hun invloed te verkrijgen teneinde tegen de waarheid op te treden. De heiligen zullen dan een onaanzienlijk volk zijn, weinig bekend bij de katholieken; maar de kerken en naamadventisten die van ons geloof en onze gebruiken weten (want zij haatten ons vanwege de sabbat, omdat zij die niet konden weerleggen), zullen de heiligen verraden en hen bij de katholieken aangeven als degenen die de instellingen van het volk veronachtzamen; dat wil zeggen dat zij de sabbat houden en de zondag veronachtzamen.”

‘Dan gebieden de katholieken de protestanten voort te gaan en vaardigen zij een decreet uit dat allen die niet de eerste dag van de week zullen houden in plaats van de zevende dag, gedood zullen worden. En de katholieken, wier aantal groot is, zullen de protestanten terzijde staan. De katholieken zullen hun macht geven aan het beeld van het beest. En de protestanten zullen werken zoals hun moeder vóór hen werkte om de heiligen te vernietigen. Maar voordat hun decreet vrucht voortbrengt of draagt, zullen de heiligen verlost worden door de Stem van God.’ Spalding and Magan, 1, 2.

De „nominale” (dat wil zeggen: slechts in naam) „adventisten zouden, evenals Judas, ons aan de katholieken verraden.” Zij deden dit omdat „zij” de verstotenen „haatten vanwege de sabbat.” Nominale adventisten belijden de sabbat van de zevende dag te onderhouden, zodat dit niet de sabbat kan zijn waarnaar verwezen wordt. Zij haten de verstotenen, want zij weten dat zij de fundamentele waarheid van Mozes’ zeven tijden niet kunnen weerleggen, die het alfa-begrip van Elia was in de persoon van William Miller.

„God geeft ons geen nieuwe boodschap. Wij moeten de boodschap verkondigen die ons in 1843 en 1844 uit de andere kerken heeft geleid.” Review and Herald, 19 januari 1905.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht naar voren worden gebracht, want er zijn vele mensen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken gaan.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

„De waarheden die wij in 1841, ’42, ’43 en ’44 hebben ontvangen, moeten nu worden bestudeerd en verkondigd.” Manuscript Releases, deel 15, 371.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik bevond mij in deze boodschap, en sindsdien heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Wij zijn niet van plan onze voeten af te halen van het platform waarop zij werden geplaatst, terwijl wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, op zoek naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft

gegeven? Het moet zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Judas is geen symbool van het Sanhedrin, samengesteld uit Sadduceeën en Farizeeën; Judas was een van de twaalf discipelen. Hij was een van de verbondsbruid, met wie Christus zich op Pinksteren op het punt stond te verbinden in het huwelijk. Het verraad tegen de verstotenen komt van Judas, de Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten. Zij worden door vele symbolen voorgesteld, zoals de Levieten die door de Bode van het Verbond in Maleachi drie worden verworpen. De Levieten worden bij die loutering afgescheiden, en hun aantal is 25, hetzij trouw, hetzij ontrouw. De Levieten worden gelouterd vóórdat zij als een offerande worden opgeheven, zoals in vroegere jaren.

En Hij zal zitten als een smelter en reiniger van zilver; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offerande in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen vanouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:3, 4.

De Levieten zijn de offergave, want zij weerspiegelen volmaakt het karakter van Christus, die de grote offergave is. Wanneer die vijftientwintig Levieten als een offergave worden opgeheven, buigen de vijftientwintig valse Levieten zich neer voor de zon in Ezechiël 8.

Judas vertegenwoordigt niet alleen een goddeloze Leviët, maar hij is ook een goddeloze priester die dertig jaar lang is voorbereid, zoals wordt uitgebeeld door de dertig zilverstukken van Judas.

Toen Judas, die Hem verraden had, zag dat Hij veroordeeld was, kreeg hij berouw en bracht de dertig zilverlingen terug aan de overpriesters en de oudsten, zeggende: Ik heb gezondigd, doordat ik het onschuldig bloed verraden heb. Maar zij zeiden: Wat gaat ons dat aan? Zie gij daar zelf toe. En hij wierp de zilverlingen in de tempel neer, vertrok en ging heen en verhing zich. Mattheüs 27:3–5.

De dertig zilverlingen die Judas wegwierp, stellen de Boodschapper van het Verbond voor die in Maleachi drie het schuim (vals zilver) uitwerpt (wegzuivert). Dat goddeloze priesterschap werd voorgesteld door de opstand van Korach, Dathan en Abiram en door de opstandelingen van 1888. Het goddeloze priesterschap wordt verzwolgen wanneer de Verenigde Staten, het beest uit de aarde, zijn mond opent. Daarna verteert vuur hun volgelingen, tijdens de volle uitstorting van de late regen, die begint bij de zondagswet.

De maagdelijke geboorte als een teken in de dagen van Christus, staat voor het teken van de wijze maagden in de laatste dagen. In die periode zal het Sanhedrin, de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten, een teken zoeken, maar niet in staat zijn het enige teken te zien dat aan Laodicea gegeven is. Het teken voor de grote schare, de arbeiders van het elfde uur, is het zien van mannen en vrouwen die de sabbat van de zevende dag houden tijdens de beproevingsperiode van de zondagswet. Het teken van het overblijfsel in hun controversie met het volk van het vroegere verbond is de sabbat van het zevende jaar, die de grondslagen van het adventisme vertegenwoordigt, aangeduid als de centrale pijler van beide heilige tafelen van Habakuk. Het teken dat aan het Laodiceaanse adventisme gegeven is, is het teken van Jona, dat aan de orde komt

in de dialoog tussen Christus en Petrus.

Toen Jezus in de streken van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij Zijn discipelen en zei: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen dat Gij Johannes de Doper zijt; anderen, Elia; en weer anderen, Jeremia, of een van de profeten. Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?

En Simon Petrus antwoordde en zei: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zei tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En ook Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn.

Toen gebod Hij Zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus de Christus was. Matteüs 16:13–20.

Het teken voor het Sanhedrin, en derhalve voor het adventisme, is het teken van Jona. Simon Barjona wordt in deze passage geïntroduceerd als een symbool van een verbondsman, want zijn naam staat op het punt veranderd te worden. Abrams naam werd bij het verbond veranderd. Sauls naam werd veranderd in Paulus. Jacobs naam werd veranderd in Israël. Deze drie getuigenissen bevestigen dat, wanneer de naam van een Bijbels personage wordt veranderd, hij een verbondsman vertegenwoordigt, en daarom een type is van het laatste verbondsvolk, namelijk de honderd vierenveertig duizend. Deze drie getuigenissen bevestigen tevens dat de naam van een verbondsman de profetische symboliek vertegenwoordigt die verbonden is met de persoon wiens naam wordt veranderd. Saul betekent „uitverkoren”, want hij was uitverkoren om het evangelie tot de heidenen te brengen. Zijn naam werd veranderd in Paulus, wat klein betekent, want hij was in zijn eigen ogen de kleinste van de apostelen, omdat hij Gods gemeente had vervolgd. Jakob, de verdringer, werd zowel in naam als in ervaring veranderd tot een overwinnaar, zoals de naam Israël betekent. Petrus heette Simon, wat betekent: iemand die hoort; en Barjona, wat betekent: de zoon van Jona.

Petrus vertegenwoordigt de laatste generatie van Jona, want hij was de zoon van Jona. Jona betekent „duif”, en Simon is hij die de boodschap van de duif heeft gehoord; en Simon Barjona had de boodschap gehoord van de zalving van Jezus, toen Hij werd gedoopt en Jezus Christus werd, en de Heilige Geest neerdaalde in de gedaante van een duif. De boodschap van Jona was de boodschap van de duif, die de zalving van Jezus met kracht bij Zijn doop vertegenwoordigde. De boodschap van Jona werd uitgebeeld doordat Jona drie dagen in de buik van een walvis was. Die drie dagen zijn de drie dagen van het Pascha tot het feest van de eerstelingen, die worden getypeerd door de doop van Christus en door Jona’s tijd in de buik van de walvis.

Het teken van Jona is het teken van de zalving van Christus bij Zijn doop, hetgeen de nederdaling van de engel van Openbaring achttien op 9/11 uitbeeldt. 9/11 begon een beproevingsproces in drie stappen, zoals weergegeven door Jona’s drie dagen. Die drie stappen worden ook geïllustreerd in

de Milleritische geschiedenis. 11 augustus 1840 markeerde de beproeving van de eerste engel, 19 april 1844 de beproeving van de tweede engel en 22 oktober 1844 de derde beproeving. Die drie stappen vertegenwoordigen 9/11, 18 juli 2020 en de zondagswet.

Bij de zondagswet wordt Jona uitgespuwd uit de bek van een vis, precies daar waar Christus Laodicea uit Zijn mond spuwt, precies daar waar Bileams ezelin haar mond opent en spreekt, precies daar waar Johannes de Doper's vader Zacharia spreekt, en ook daar waar de Verenigde Staten spreekt als een draak. Jona geeft vervolgens de laatste waarschuwing aan de wereld als het symbool van hen die in 2024 met Mozes en Elia zijn opgewekt. Die zielen stierven in de straten van Sodom en Egypte en worden daarna opgewekt als Ezechiëls machtige leger. Bij hun opstanding worden zij het teken van Jona, want hij vertegenwoordigt hen die gestorven zijn en opgewekt worden om de laatste boodschap aan Ninevé te brengen. Jona in de buik van de walvis, Daniël in de leeuwenkuil, Johannes in de ketel met kokende olie vertegenwoordigen de honderd vierenveertigduizend die een symbolische dood en opstanding hebben ervaren. De zalving op 9/11 tot de opstanding van Ezechiëls machtige leger vertegenwoordigt de doop van Christus tot Zijn opstanding.

Ook de Farizeeën kwamen, met de Sadduceeën, en om Hem te verzoeken begerden zij van Hem dat Hij hun een teken uit de hemel zou tonen. Maar Hij antwoordde en zei tot hen: Wanneer het avond is, zegt gij: Het zal schoon weer zijn; want de hemel is rood. En in de morgen: Heden zal het slecht weer zijn; want de hemel is rood en dreigend. Gij huichelaars, het aangezicht van de hemel weet gij te onderscheiden; maar kunt gij de tekenen der tijden niet onderscheiden? Een boos en overspelig geslacht verlangt naar een teken; en het zal geen teken gegeven worden dan het teken van de profeet Jona. En Hij verliet hen en ging weg. Mattheüs 16:1-4.

Het bekronende wonder was de opstanding van Lazarus.

„Door te talmen met Zijn komst naar Lazarus had Christus een barmhartig doel ten aanzien van hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij vertoefde, opdat Hij, door Lazarus uit de doden op te wekken, aan Zijn halsstarrige, ongelovige volk opnieuw een bewijs zou geven dat Hij inderdaad ‘de opstanding en het leven’ was. Hij gaf de hoop op het volk, de arme, dolende schapen van het huis Israëls, slechts met tegenzin prijs. Zijn hart brak om hun onboetvaardigheid. In Zijn barmhartigheid nam Hij Zich voor hun nog één bewijs te geven dat Hij de Hersteller was, Degene die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat de priesters niet verkeerd konden uitleggen. Dit was de reden van Zijn talmen om naar Bethanië te gaan. Dit kroonwonder, de opwekking van Lazarus, moest Gods zegel zetten op Zijn werk en op Zijn aanspraak op goddelijkheid.” *The Desire of Ages*, 528, 529.

Christus talmde voordat Hij Lazarus deed opstaan, en Lazarus was niet alleen het „bekronende wonder”, hij was ook het „zegel” op Gods werk. In de passage is het teken van Jona het enige teken voor het overspelige en goddeloze geslacht. Het is belangrijk te zien dat de timing van het verzegelingsproces zeer specifiek is. In de passage die wij behandelen, waar Petrus' naam wordt veranderd, wordt ons meegedeeld dat Jezus vanaf dat moment begon te openbaren dat Hij ter dood

gebracht zou worden; toch tekent Mattheüs in het laatste vers op: „Toen gebod Hij Zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus, de Christus, was.” En in het onmiddellijk daaropvolgende vers schrijft hij: „Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te tonen dat Hij naar Jeruzalem moest gaan, veel lijden van de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden, gedood worden en op de derde dag opgewekt worden.”

De passage begint ermee dat Jezus vraagt wie de mensen denken dat Hij is, en vervolgens met een vervolgvraag waarin Hij de discipelen vroeg wie zij dachten dat Hij was.

Toen Jezus in de streken van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij Zijn discipelen en zei: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen dat Gij Johannes de Doper zijt; anderen, Elia; en weer anderen, Jeremia of een van de profeten. Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? Mattheüs 16:13–15.

Wanneer Petrus antwoordt, stelt hij vast dat Jezus de Christus en de Zoon van de levende God was. Het woord Christus is het Griekse woord voor het Hebreeuwse woord Messias. Jezus werpt de vraag op wie Hij is en leidt de discipelen tot het besef dat Hij de Messias is, maar deelt hun onmiddellijk mee dat zij het aan niemand moesten zeggen. Van toen af begon Hij te onderwijzen dat Hij de drieëntwintig wegmarkeringen in de laatste drie hoofdstukken van Mattheüs zou vervullen, maar het was noodzakelijk dat de waarheden die met de Christus verbonden zijn stap voor stap ontvouwd zouden worden.

Wij zullen deze Messiaanse wegmarkeringen in het volgende artikel voortzetten.

Alfalicht van de derde engel

“In de herfst van 1846 begonnen wij de bijbelse sabbat te onderhouden, en haar te onderwijzen en te verdedigen. Mijn aandacht werd voor het eerst op de sabbat gevestigd toen ik eerder in datzelfde jaar op bezoek was in New Bedford, Massachusetts. Daar maakte ik kennis met ouderling Joseph Bates, die reeds vroeg het adventgeloof had aanvaard en een actieve arbeider in de zaak was. Ouderling B. hield de sabbat, en drong aan op haar belangrijkheid. Ik voelde haar belangrijkheid niet, en meende dat ouderling B. dwaalde door bij het vierde gebod meer stil te staan dan bij de andere negen. Maar de Heere gaf mij een gezicht van het hemelse heiligdom. De tempel van God werd geopend in de hemel, en mij werd de ark van God getoond, bedekt met het verzoendeksel. Twee engelen stonden, één aan elk uiteinde van de ark, met hun vleugels uitgespreid over het verzoendeksel en hun aangezichten daarop gericht. Mijn begeleidende engel deelde mij mee dat dezen de gehele hemelse heirscharen voorstelden, die met eerbiedige ontzag opzien naar de heilige wet die door de vinger van God was geschreven. Jezus hief het deksel van de ark op, en ik aanschouwde de stenen tafelen waarop de Tien Geboden waren geschreven. Ik stond verbaasd toen ik het vierde gebod zag, in het midden van de tien voorschriften, met een zachte lichtkrans die het omgaf. De engel zei: ‘Het is het enige van de tien dat de levende God aanwijst, Die de hemelen en de aarde en alle dingen die daarin zijn geschapen heeft. Toen de fundamenten der aarde werden gelegd, werd ook het fundament van de sabbat gelegd.’” Testimonies, deel 1, 75.

Omega-licht van de derde engel

„Zij die met God verkeren, wandelen in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij onteren hun Verlosser niet door hun weg voor God te verderven. Hemels licht schijnt op hen. Naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen, neemt hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, sterk toe. Zij zijn van oneindige waarde in Gods oog; want zij zijn één met zijn Zoon. Voor hen is het woord van God van allesovertreffende schoonheid en lieflijkheid. Zij zien het belang ervan. De waarheid wordt hun ontvouwd. De leer van de menswording is bekleed met een zachte glans. Zij zien dat de Schrift de sleutel is die alle verborgenheden ontsluit en alle moeilijkheden oplost. Zij die niet bereid zijn geweest het licht te ontvangen en in het licht te wandelen, zullen niet in staat zijn het verborgenenis der godzaligheid te verstaan, maar zij die niet gearzeld hebben het kruis op zich te nemen en Jezus te volgen, zullen licht zien in Gods licht.” The Southern Watchman, 4 april 1905.